

Sygn. akt VII Ka 1153/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz,

Sędziowie: SO Dariusz Firkowski (spr.),

SO Remigiusz Chmielewski,

Protokolant st. sekr. sądowy Jolanta Jankowska

przy udziale funkcjonariusza Urzędu Celnego w O. Tomasza Adamowicza

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2014r.

sprawy oskarżonego D. G. o przestępstwo z art. 54§1 i 3 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie VI Zamiejscowego Wydziału Karnego z/s w Biskupcu z dnia 19 września 2013r. sygn. akt VI W 219/13

I uznając apelacje za oczywiście bezzasadne zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VII Ka 1153/13

UZASADNIENIE

D. G. obwiniony został o to, że w dniu 13 maja 2013 roku w B. uchylał się od obowiązku opodatkowania poprzez nie ujawnienie właściwemu organowi tj. Naczelnikowi Urzędu Celnego w O. towaru w postaci 400 litrów oleju napędowego nabytego nie później niż w dniu 13.03.2013 roku usuniętego wcześniej spod dozoru celnego, czym narażono na uszczuplenie podatek akcyzowy w kwocie 478,00 zł, podatek VAT w kwocie 440 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 54§1i 3 kks

Sąd Rejonowy w Mrągowie VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Biskupcu wyrokiem z dnia 19 września 2013 r. w sprawie VI W 219/13

orzekł :

I. obwinionego D. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to mocy art. 54 § 1 i 3 k.k.s. skazał go, a na podstawie art.54 § 3 k.k.s. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych.

II. na podstawie art.119 k.p.w. i art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obwinionego od kosztów.

Od powyższego wyroku apelacje wnieśli oskarżon oraz oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w O.,

Oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w O., na podstawie art. 438 pkt.4 kpk przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność kary wymierzonej D. G. za popełnienie zarzucanego mu czynu w wymiarze 600,00 zł w stosunku do znacznej społecznej szkodliwości czynu, wynikającą z niedocenia występującego zespołu przesłanek obciążających wyrażonej Skarbowi Państwa szkody, nagminności tego rodzaju przestępstw na terenie właściwości tut. Urzędu, przy jednoczesnym nadaniu okolicznościom łagodzącym szczególnego znaczenia, co sprawia, że kara ta pozbawiona jest wychowawczo-zapobiegawczego wpływu na oskarżonego i waloru kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie D. G. kary surowszej w wysokości 2500,00 zł.

D. G. w złożonej apelacji zarzucił wyrokowi, iż orzeczona kara grzywny jest zbyt surowa.

Stawiając ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku i ponowne rozpatrzenie sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżyciela publicznego i D. G. są bezzasadne i nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie podnieść należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w przedmiotowej sprawie i zasadnie przyjął, że oskarżony jest winny popełnienia zarzucanego mu czynu. Swoje ustalenia Sąd oparł o prawidłową analizę materiału dowodowego, która nie zawiera błędów natury logicznej czy też faktycznej. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy podziela przedstawioną tam argumentację. Dowody zgromadzone w przedmiotowej sprawie pozwalają na ocenę zachowania D. G. pod kątem przestrzegania obowiązujących przepisów prawa i jednocześnie uznanie, iż tym wypadku swoim zachowaniem wymieniony naruszył przepisy kodeksu karnego skarbowego.

Mając na uwadze zarzuty sformułowane przez strony dotyczące rażącej niewspółmierności orzeczonej kary przedstawić należy stanowisko doktryny wypowiedziane na gruncie art. 438 pkt 4 kpk: że „...niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należyście stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (zob. w. SN z 30 listopada 1990 r., Wr 363/90, OSNKW 7-9/1991, poz. 39). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę co do jej wymiaru, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - »rażąco« niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (w. SN z 2 lutego 1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 6/1995, poz. 18)” – por. Komentarz do art. 438 kodeksu postępowania karnego (Dz.U.97.89.555), [w:] T. Grzegorzcyk, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze, 2003, wyd. III .

Odnosząc powyższe rozważania do przedmiotowej sprawy zauważyć należy, iż zarzuty podniesione przez oskarżyciela publicznego oraz oskarżonego nie mogą być rozpatrywane w kategoriach rażącej niewspółmierności kary, określonego w art. 438 pkt 4 kpk. Tym samym na uwzględnienie nie zasługuje tak wniosek oskarżyciela postulujący zmianę wyroku i orzeczenie kary grzywny w wysokości 2500 zł jak i postulat oskarżonego o złagodzenie wymiaru grzywny.

W ocenie Sądu Okręgowego sugerowana przez oskarżyciela kara nie jest adekwatna do wagi przypisanego obwinionemu czynu, przy czym uwzględnić należy faktyczną wysokość uszczuplenia w należnościach podatkowych. Ponadto na względzie należy mieć wskazywaną przez oskarżyciela, przewidywaną korzyść majątkową w kwocie 600 zł, jaką mógłby uzyskać D. G.. Wreszcie nie bez znaczenia jest to, że D. G. rozpoczął prowadzenie gospodarstwa rolnego o powierzchni 2,5 ha, ma na utrzymaniu jedno dziecko, zaś jego żona osiąga niewielki dochód. Wymierzenie oskarżonemu kary grzywny w wyższej wysokości byłoby również z powyższych względów niecelowe. Nadto powoływanie się oskarżyciela na to, iż proceder nielegalnego wprowadzenia do obrotu paliwa silnikowego usuniętego

spod dozoru celnego, z którego podejrzeni czerpią korzyści majątkowe, jest coraz częstszym zjawiskiem występującym na terenie właściwości Urzędu Celnego w O., nie może mieć wpływu na wymiar kary w przedmiotowej sprawie, gdyż każdy przypadek naruszenia przepisów prawa winien być rozpatrywany oddzielnie.

Z drugiej strony odnosząc się do apelacji D. G. stwierdzić należy, iż postawiony w niej zarzut surowości orzeczonej kary również nie zasługuje na podzielenie. Wysokość orzekanych bowiem wobec wymienionego kar w innych postępowaniach nie może mieć decydującego wpływu na wysokość kolejnej kary. Nadto uprzednia karalność stanowi okoliczność obciążającą.

Mając zatem na względzie potrzebę realizacji celów kary, także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uznać należy, iż grzywna w wysokości 600 zł orzeczona przez Sąd Rejonowy jest karą wyważoną i adekwatną oraz spełni swoje cele wychowawcze i represyjne. W konsekwencji zaskarżony wyrok utrzymano w mocy (art.437 § 1 kpk, art. 438 pkt 4 kpk).

Z uwagi na sytuację materialną oskarżonego, Sąd Okręgowy uznał za właściwe zwolnienie D. G. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk).